

MIKSI SOSIALIDEMOKRATIAN ON JULISTETTAVA PÄÄTTÄVÄ JA SÄÄLIMÄTÖN SOTA SOSIALISTIVALLANKUMOUKSELLISILLE?

1) Siksi, että yhteiskunnallisen ajattelumme virtaus, joka tunnetaan „socialistis-vallankumouksellisen” virtauksen nimellä, tosiasiallisesti loittonee ja on jo loitonnut nykyään ainoasta olemassaolevasta kansainvälisestä vallankumouksellisen sosialismin teoriasta, s.o. marxilaisuudesta. Kansainvälisen sosialidemokratian suuressa kahtiajakaantumisessa opportunistiseen (mukaanluettuna „bernsteiniläinen”) ja vallankumoukselliseen osaan on tämä virtaus asettunut kahden tuolin välillä aivan epämääräiselle ja sietämättömän puolinaiselle kannalle, kun se on katsonut marxilaisuuden „horjutetuksi” („Vestnik Russkoi Revoljutsii” № 2, s. 62) yksinomaan porvarillis-opportunistisen arvostelun perusteella ja luvannut puolestaan ja omalla tavallaan „uudestitarkistaa” marxilaisuuden eikä ole tehnyt kerrassaan mitään tämän uhkaavan lupauksensa täyttämiseksi.

2) Siksi, että socialistis-vallankumouksellinen virtaus antautuu avuttomana Venäjän yhteiskunnallis-poliittisen ajattelun vallitsevan suuntauksen edessä, suuntauksen, jonka nimeksi on annettava liberaalis-narodnikkilainen suuntaus. Toistaessaan „Narodnaja voljan”⁴³ ja yleensä koko vanhan venäläisen sosialismin virheen socialistivallankumoukselliset eivät näe, että tämä suuntaus on aivan herpaantunut ja sisäisesti ristiriitainen, ja rajoittuvat itsenäisessä luomistyössään Venäjän vallankumouksellisen ajattelun alalla siihen, että yksinkertaisesti liittävät

vallankumouksellisen fraasin liberaalis-narodnikkilaisen viisauden vanhaan testamenttiin. Venäjän marxilaisuus ensimmäisenä horjutti liberaalis-narodnikkilaisen suuntauksen teoreettisia perusteita, paljasti sen porvarillisen ja pikkuporvarillisen luokkasisällön, alkoi sodan sitä vastaan ja käy tätä sotaa välittämättä siitä, että koko joukko kriittisiä (= opportunistisia) marxilaisia on siirtynyt vastustajain leiriin. Mutta sosialistivallankumoukselliset ovat olleet ja ovat koko tässä sodassa (*parhaassa tapauksessa*) vihamielisen neutraliteetin kannalla istuutuen taaskin kahden tuolin väliin, Venäjän marxilaisuuden (jolta ne ovat ottaneet vain säälittäviä katkelmia) ja kvasi-sosialistisen liberaalis-narodnikkilaisen suuntauksen väliin.

3) Siksi, että yllä mainitun täydellisen periaatteettomuutensa vuoksi kansainvälistä ja Venäjän sosialismia koskevissa kysymyksissä sosialistivallankumoukselliset eivät ymmärrä tahi eivät tunnusta ainoaa todella vallankumouksellista *luokkataisteluperiaatetta*. He eivät ymmärrä, että todella vallankumouksellinen ja todella sosialistinen, voi nykyisellä Venäjällä olla vain puolue, joka *yhdistää* sosialismin *Venäjän työväenliikkeeseen*, jota Venäjän kehittyvä kapitalismi synnyttää yhä voimakkaammin ja yhä laajemmin. Sosialistivallankumouksellisten suhde Venäjän työväenliikkeeseen on aina ollut katselevan diletanttista ja kun tämä liike esim. sairastui (hämmästyttävän nopeasta kasvusta) „ekonomismiin”, niin sosialistivallankumoukselliset olivat toisaalta vahingoniloisia niiden henkilöiden tekemien virheiden johdosta, jotka työskentelivät työväenjoukkojen herättämisen uuden ja vaikean tehtävän alalla, ja toisaalta heittelivät keppejä vallankumouksellisen marxilaisuuden pyöriin, kun tämä kävi taistelua tuota ekonomismia vastaan ja suoritti tuon taistelun voitokkaasti. Puolinainen suhde työväenliikkeeseen aiheuttaa kiertämättä tosiasiallisen syrjäinjäämisen tästä liikkeestä ja tämän syrjäinjäämisen vuoksi ei sosialistivallankumouksellisten puolueella ole minkäänlaista sosiaalista perustaa. Se ei nojaa yhteenkään yhteiskunnalliseen luokkaan, sillä eihän voida sanoa luokaksi epävarman intelligenssin ryhmiä, intelligenssin, joka nimittää löyhyyttään ja periaatteettomuuttaan „laajakantoisuudeksi”.

4) Siksi, että suhtautuessaan välinpitämättömästi sosialistiseen ideologiaan ja halutessaan nojautua samalla ja

samassa määrin sekä intelligenssiin että proletariaattiin ja talonpoikaistoon sosialistivallankumouksellisten puolue vie siten kiertämättä (tahdostaan riippumatta) siihen, että Venäjän porvarillinen demokratia orjuuttaa poliittisesti ja aatteellisesti Venäjän proletariaattia. Välinpitämätön suhtautuminen teoriaan, välttely ja teeskentely sosialistisen ideologian suhteen väistämättä valaa vettä porvarillisen ideologian myllyyn. Venäjän intelligenssi ja Venäjän talonpoikaisto sosiaalisina kerroksina, joita *rinnastetaan* proletariaattiin, voivat olla ainoastaan *porvarillis-demokraattisen* liikkeen tukena. Tämä ei ole yksinomaan sellainen mielipide, joka johtuu ehdottomasti koko meidän opistamme (jonka mukaan esim. pientuottaja on vain sikäli vallankumouksellinen, mikäli se katkaisee välinsä tavaratalouden ja kapitalismin piirin kanssa ja siirtyy proletariaatin katsantokannalle), ei — se on sitä paitsi suoranainen tosiasia, joka alkaa tuntua jo nyt. Mutta poliittisen kumouksen hetkellä jo seuraavana päivänä tämän kumouksen jälkeen tämä tosiasia tuntuu epäilemättä vielä voimakkaampana. Sosiaalivallankumouksellisuus on eräs niistä pikkuporvarillisen aatteellisen horjunnan ja sosialismin pikkuporvarillisen vulgärisoinnin ilmentymistä, jota vastaan sosialidemokratian täytyy aina käydä ja se tulee käymään päättäväistä sotaa.

5) Siksi, että jo niistä käytännöllisistä ohjelmavaatimuksista, joita sosialistivallankumoukselliset ovat ehtineet — en sano: esittää, mutta vaikkapa vain: hahmotella, käy jo täysin selvästi ilmi, kuinka suurta vahinkoa tämän suuntauksen periaatteettomuus käytännössä aiheuttaa. Esimerkiksi agraari-minimiohjelma, joka on hahmoteltu „Revoljutsionnaja Rossijan” 8. numerossa (ehkä olisi parempi sanoa: joka on siroteltu narodnikkilaisuutemme kuluneiden päätelmien joukkoon?), ensinnäkin johtaa harhaan sekä talonpoikaistoa, jolle se lupaa „minimin” — maan sosialisoinnin, että työväenluokan, kylväen siihen kerrassaan vääriä käsityksiä talonpoikaistiliikkeen todellisesta luonteesta. Nämä kevytmieliset lupaukset vain saattavat huonoon valoon vallankumouksellisen puolueen yleensä ja varsinkin tieteellisen sosialismin opin kaikkien tuotantovälineiden yhteiskunnallistamisesta lopullisena päämääränämme. Toiseksi, asettaessaan minimiohjelmaansa osuustoiminnan tukemisen

ja kehittämisen sosialistivallankumoukselliset joutuvat siten kokonaan pois vallankumouksellisen taistelun maaperältä ja alentavat muka-socialisminsa aivan tavallisen pikkuporvarillisen reformaattoruuden tasolle. Kolmanneksi, vastustaessaan sitä sosialidemokratian vaatimusta, että on hävitettävä kaikki ne keskiaikaiset kahleet, jotka sitovat kyläyhteisöämme, kiinnittävät talonpojan maaosuuteen, riistävät häneltä siirtymisvapauden ja aiheuttavat kiertämättömästi hänen poljetun säätyasemansa, sosialistivallankumoukselliset ovat siten osoittaneet, että he eivät ole edes kyenneet varjelemaan itseään Venäjän narodnikkilaisuuden *taantumuksellisilta* opeilta.

6) Siksi, että ottaessaan ohjelmaansa terrorin ja julistaessaan sen poliittisen taistelun keinoksi nykyisessä muodossaan, sosialistivallankumoukselliset aiheuttavat siten mitä suurinta vahinkoa liikkeelle hajoittaen sosialistisen toiminnan välitöntä yhteyttä vallankumouksellisen luokan joukkoihin. Mitkään suulliset vakuuttelut ja valat eivät voi kumota sitä epäilemätöntä tosiasiaa, että nykyisellä terrorilla, siten kuin sosialistivallankumoukselliset sitä toteuttavat ja saarnaavat, *ei ole mitään yhteyttä* joukoissa, joukkoja varten ja joukkojen kanssa tehtävään työhön, että kun puolue järjestää terroristisia tekoja, niin se vetää tavattoman vähälukuiset organisatoriset voimat pois heidän vaikeasta eikä vielä läheskään täytetystä tehtävästään, vallankumouksellisen *työväen*puolueen järjestämisestä, että *todellisuudessa* sosialistivallankumouksellisten terrori ei ole mitään muuta kuin *kaksintaistelua*, jonka historian kokemus on kokonaan tuominut. Jopa ulkomaalaiset sosialistitkin alkavat joutua hämilleen meidän sosialistivallankumouksellistemme nykyään harjoittaman kiivaan terrorinpropagoinnin johdosta. Venäjän työläisjoukoissa tämä propagointi taas kylvää sellaisia vahingollisia illuusioita, että muka terrori „pakoittaa ihmisiä ajattelemaan poliittisesti jopa vastoin heidän tahtoaankin” („Revoljutsionnaja Rossija” № 7, s. 4), että se muka „kykenee varmemmin kuin kuukausia kestävä suullinen propaganda muuttamaan... tuhansien ihmisten käsitykset vallankumouksellisten ja heidän toimintansa olemuksen (!!) suhteen”, että se muka kykenee „puhaltamaan uusia voimia horjuviin, monien mielenosoitusten surullisten tulosten hämmennyttämiin, lannistamiin” (sama) j.n.e.

Nämä vahingolliset illuusiot voivat johtaa ainoastaan nopeaan pettymykseen ja sen työn heikentymiseen, jota suoritetaan joukkojen valmistelemiseksi rynnistykseen itsevaltiutta vastaan.

Kirjoitettu kesä—heinäkuussa 1902

*Julkaistu ensi kerran v. 1923
aikakauslehdessä „Prozhektor” № 14*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*
